

V Praze 16. února 2017
Čj. OVA : 120/17

Stanovisko

k návrhu zákona o sociálním bydlení a o příspěvku na bydlení

Zvláštní komise má k návrhu zákona, který předložila ministryně práce a sociálních věcí spolu s ministryní pro místní rozvoj a ministrem pro lidská práva, rovné příležitosti a legislativu, tyto připomínky:

K § 2

Pokud je zapojení obcí do systému dobrovolné, nelze v odst. 2 stanovit, že není-li nějaká obec do systému přihlášena, zajišťuje „činnosti této obce plynoucí ze systému“ Státní fond rozvoje bydlení a Úřad práce, to by platilo v případě, pokud by šlo o povinnost obce (tu ale obec bude mít jen když se do systému dobrovolně zapojí), slova „této obce“ z věty první odst. 2 je proto třeba vypustit. Poslední větu odst. 2 je třeba vypustit, neboť duplicitně stanoví to, co je uvedeno v § 22 odst. 2.

V odst. 3 je třeba alespoň obecně upřesnit okruh právních předpisů, které upravují požadavky na trvalé bydlení, neboť v rámci definice pojmu nelze odkazovat jen obecně na jiné právní předpisy, protože pak je definice značně neurčitá.

Odst. 4 a 5 je třeba vypustit jako nadbytečné, odst. 4 je navíc mimo předmět úpravy zákona definovaný v § 1.

K § 3

Druhá věta je nadbytečná, působnost Úřadu práce vyplývá z části třetí.

K § 4

Definice osoby v bytové nouzi je díky závěrečné části ustanovení částečně tautologická, neboť z ní plyne, že osobou v bytové nouzi je osoba, jejíž celkové majetkové poměry spolu se spo-

lečně posuzovanými osobami po zhodnocení jejich majetkové situace podle § 8 znamenají bytovou nouzi, tedy osobou v bytové nouzi je ten, kdo je v bytové nouzi, což nedává smysl. Definici je třeba upravit.

Odst. 2 svým obsahem nepatří do § 4 ale nejspíše do § 26 odst. 3, kde se na něj odkazuje. Nelze ale odkazovat jen na osoby přihlášené k trvalému pobytu a osoby mající trvalý pobyt na území obce, neboť na území obce mohou žít i osoby, které tam k trvalému pobytu přihlášeny nejsou nebo nemají trvalý pobyt podle zákona č. 326/1999 Sb. a z návrhu zákona nevyplývá, že by se na takové osoby formy podpory pro případ jejich bytové nouze nevztahovaly, naopak okruh oprávněných osob vymezený v § 20 je mnohem širší, takže ono pravidlo, které bude přesunuté do § 26 odst. 3 je třeba uvést do souladu s § 20 pokud jde o okruh osob (ani v § 14 odst. 1 větě první se nepředpokládá, že by šlo jen o osoby s trvalým pobytem v obci).

Pokud jde o samotný obsah výjimky, tzn. že daná osoba dluží na nájemném vůči této obci, přičemž neprojevuje snahu svoji dluhovou situaci řešit, je třeba ji upřesnit, zejm. pokud jde o to, co znamená, že „dluží na nájemném“ (má jít o jakýkoliv dluh např. v řádu stokorun? A jak dlouho má taková osoba dlužit? Stačí několik dnů? Přitom je třeba vzít v úvahu i vládní návrh „oddlužovací“ novely insolvenčního zákona, který byl již předložen Poslanecké sněmovně) a dále je třeba upřesnit, co konkrétně má znamenat, že daná osoba „neprojevuje snahu svoji dluhovou situaci řešit“. V navržené podobě je ustanovení velmi neurčité a zakládá značnou právní nejistotu.

V odst. 3 je třeba v první i druhé větě stanovit, že se dané předpisy použijí obdobně, tzn. že jde o zákonnou analogii.

Z odst. 4 je třeba vypustit závorku, neboť pokud se myslí zákon č. 109/2002 Sb., tak ten používá pojem „zařízení“ a ne všechna zařízení podle něj jsou ústavy.

K § 5

V odst. 1 je třeba doplnit i s nájem bytu, nejen nemovitě věci, viz § 2235 a další občanského zákoníku. Pokud se mluví o věci určené k trvalému bydlení, mělo by se v tomto a dalších případech doplnit že to je určení podle stavebního zákona, jako je to v odst. 3, aby byla úprava jednotná.

Odst. 2 je třeba vypustit, neboť se překrývá s § 6 odst. 1 písm. g). Do něj je ale třeba doplnit další případy z § 5 odst. 2, které nyní v § 6 odst. 1 písm. g) chybí.

V odst. 3 nelze v první větě pojímat nevyhovující bydlení jako prostor a ve druhé větě jako aktivitu, musí jít o prostor, neboť se odkazuje na vlastnosti tohoto prostoru. Definice ve druhé větě nedává smysl, neboť se stanoví, že nevyhovujícím bydlením je bydlení mimo prostory, které nejsou užívány za účelem trvalého bydlení podle stavebního zákona, ergo bydlení v prostorech, které nejsou užívány za účelem trvalého bydlení podle stavebního zákona se podle toho považuje zřejmě z vyhovující bydlení. Pokud se odkazuje na účel bydlení podle stavebního zákona, je třeba mluvit o „určení“, což je právní stav, nikoliv „užívání“, což je stav faktický. Je otázka, zda je výčet prostorů v předposlední větě úplný. V poslední větě je třeba vypustit slova „u kterých bylo shledá-

no“, neboť definici právního pojmu je třeba vázat na objektivní skutečnost, tedy v daném případě byt nesplňuje požadavky na trvalé bydlení podle stavebního zákona, nikoliv na nahodilou faktickou skutečnost, tedy že někdo něco shledá (nebo neshledá), to už je věc aplikace normy.

Odst. 4 je třeba vypustit jako nadbytečný. Zde uvedené jistě platí i tak. Text patří do důvodové zprávy. Ustanovení svým obsahem navíc nepatří do definic.

K § 6

V definici je třeba používat jednotné číslo.

V odst. 1 písm. g) je třeba doplnit, jak dlouho po propuštění se daná osoba bude pokládat za osobu zvláště zranitelnou, asi ne navždy.

V odst. 1 písm. h) je třeba slova „by měly“ nahradit slovem „mají“, jinak je ustanovení neurčitě.

Z odst. 1 písm. j) je třeba vypustit slova „nebo správní orgán“, neboť správní orgány nemají pravomoc rozhodovat o porušení práv vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo o diskriminaci podle antidiskriminačního zákona. Podle § 10 odst. 1 tohoto zákona jde pouze o působnost soudů.

Odst. 2 a 3 svým obsahem nepatří do ustanovení, které vymezuje okruh osob zvláště zranitelných, neboť se v nich stanoví pravidla pro výkon působnosti, která je upravena až v dalších ustanoveních zákona, kam je třeba je přesunout.

K § 8

Ustanovení svým obsahem patří mezi ustanovení upravující pravidla posuzování bytové nouze, nikoliv do hlavy upravující vymezení pojmů, neboť se tu žádné pojmy nevymezují. V odst. 1 a 2 jde o hmotněprávní pravidla, v odst. 3 a 4 o procesní pravidla. V odst. 2 písm. c) chybí nemovitosti.

K § 9

Z odst. 1 je třeba vypustit komunity, které jsou ve vztahu ke skupinám nadbytečné (komunita je druh skupiny).

V odst. 2 větě první je třeba doplnit, o jaké jde potřeby. Ve větě první ani v dalších ustanoveních návrhu nelze používat teoretický pojem „subjekt“, ale osoba.

Odst. 3 jde nad rámec odst. 2, ze kterého nevyplývá, že by součástí sociálního šetření bylo posouzení vhodnosti prostoru pro bydlení, stejná chyba je i v § 43 odst. 1 písm. b). Jinak samotný obsah definice v odst. 2 nedává dostatečné meze pro podzákonnou úpravu ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy a zákonný základ pro vyhlášku je třeba doplnit.

K § 10

Odst. 2 je třeba rozdělit do více odstavců v zájmu přehlednosti, jeho poslední věta pak patří do § 26.

K § 11

V případě pověřených obecních úřadů a obecních úřadů obcí s rozšířenou působností je třeba doplnit, že jejich působnost podle navrženého zákona je působností přenesenou.

Z odst. 2 je třeba vypustit slovo „další“, státní orgány nejsou právnické osoby.

K § 12

Z odst. 1 je třeba vypustit slovo „příslušná“, které v tomto případě není na místě (nejde o žádnou věcnou příslušnost, ostatně ani není uvedeno, která obec by byla příslušná).

Z odst. 3 je třeba vypustit slova „v souladu se zákonem o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích“, která jsou buď nadbytečná, pokud se tento zákon sám od sebe použije nebo jde o nepřímou novelu tohoto zákona, pokud by se sám o sobě na státní fondy nevztahoval.

K § 13

Z odst. 2 je třeba vypustit nadbytečná slova „na základě výběrového řízení vyhlášeného podle jiného právního předpisu“, neboť zákon o veřejných zakázkách se použije sám o sobě.

K § 14

V odst. 1 větě druhé je třeba slova „příslušné obce“ nahradit slovy „obce, která fond zřídila“ a slova „na základě veřejné soutěže nebo na základě soutěže podle zákona o veřejných zakázkách“ vypustit. Poslední větu odst. 1 je třeba vypustit jako nadbytečnou, neboť „jiným subjektem“ může být kdokoli, protože zákon nikoho nevylučuje, navíc nelze v právním předpisu používat pojem „organizace“, který občanské právo opustilo už v r 1991.

Z odst. 2 je třeba vypustit nadbytečnou první větu. Z druhé věty je třeba vypustit „předepsaný tiskopis“, neboť není uvedeno, jak bude „předepsaný“. Pokud by měl být závazný, muselo by být uvedeno, kde se vyhláší ona závazná forma, viz např. § 196 stavebního zákona. To platí i pro odst. 4.

V odst. 4 je třeba upřesnit, co jsou závazky obce vůči státu, zda jde jen o závazky soukromoprávní nebo i veřejnoprávní, např. pokuty nebo daně, což samozřejmě nejsou závazky ve smyslu občanského zákoníku.

V odst. 5 je třeba doplnit, jaké důsledky by mělo, pokud by oznámení obce nemělo stanovené obsahové náležitosti – znamenalo by to, že vystoupení obce ze systému není platné?

Poslední větu odst. 5 je třeba přesunout do ustanovení o řízení, nikoliv ovšem řízení o vstupu do systému, ale řízení o uznání bytové nouze (§ 22 a další).

K § 15

Do odst. 1 je třeba doplnit, že nejde jen o smlouvu o poskytnutí jednotlivého bytu ale může jít i o celý bytový dům jako nemovitá věc. Slova „na základě výsledků veřejné soutěže“ je třeba vypustit, viz § 14 odst. 1. Dále nelze mluvit v daném případě o obci jak „uživateli“, neboť obec daný byt ani dům užívat nebude.

K § 16

V případě obsahu smlouvy je třeba doplnit, jaké důsledky pro smlouvu bude mít absence některé ze stanovených náležitostí (absolutní nebo relativní neplatnost?) a jaké důsledky by to mělo pro osobu v bytové nouzi obývající daný byt nebo dům. Dále je třeba upravit důsledky možné změny vlastnictví k předmětu této smlouvy z hlediska § 1107 občanského zákoníku, aby se předešlo možnému zániku nájemní smlouvy osoby v bytové nouzi.

Písm. b) je třeba vypustit, neboť není třeba se zavazovat k tomu, co ukládá zákon. Je ale třeba vyřešit, jak to má být s plněním veřejnoprávních povinností podle jiných zákonů. V písm. c) je třeba upřesnit, co se myslí prováděním údržby (jakákoliv údržba?). Písm. d) a e) se překrývají. V písm. f) musí jít o rozúčtování nákladů. V písm. g) musí jít podle občanského zákoníku o zánik závazku a ne smlouvy, otázka je, proč nestačí obecná úprava zániků závazků v OZ a musí být zvláštní smluvní úprava.

K § 17

Ustanovení je třeba jak nadbytečně vypustit, o aplikaci občanského zákoníku není pochyb. Navíc není jasné, proč by se občanský zákoník měl vztahovat jen na uzavření a obsah smlouvy a ne třeba neplatnost atd.

K § 18

Je třeba doplnit, jak se údaje do rejstříku dostanou, tzn. kdo má mít povinnost je tam vkládat.

V odst. 2 písm. a) je třeba upřesnit, o jaké identifikační údaje má jít.

Odst. 4 je třeba vypustit jako nadbytečný.

K § 19

V odst. 2 je třeba uvést do souladu úvodní část ustanovení s částí písm. e) za středníkem, tzn. buď poskytnutí údajů na žádost nebo nepřetržitý přístup, obojí současně není možné.

Je třeba vyřešit vztah mezi odst. 2 a 3, tzn. jaký je rozdíl mezi poskytnutím údajů na žádost a nahlížením do registru.

Druhá věta odst. 4 do tohoto ustanovení svým obsahem nepatří.

Odst. 7 je nadbytečný, protože z ničeho neplyne, že by to tak nešlo, navíc je třeba vzít v úvahu i § 17 zákona č. 300/2008 Sb. a povinnost orgánů veřejné moci komunikovat mezi sebou datovými schránkami.

K § 20

Z písm. b) je třeba vypustit podmínku bydliště na území ČR, neboť to odporuje nařízení EU č. 492/2011. Dál je třeba ustanovení upravit tak, aby se rodinný příslušník vztahoval nejen k „osobě ponechávající si postavení“. Stejně změny učinit i v § 40 písm. b).

K § 21

V § 5 odst. 6 zákona č. 111/2006 Sb., není definice bydliště, ale je tam uvedeno, že osoba má bydliště na území České republiky, zejména pokud se zde dlouhodobě zdržuje atd., v tomto kontextu je třeba textovat i § 21.

K § 22

Druhá věta v odst. 3 je zbytečná vzhledem k § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud má být působnost obecního úřadu působností samostatnou.

K § 23

Vzhledem k § 44 správního řádu je zbytečné stanovit, jak se zahajuje řízení o žádosti ale je třeba definovat samotnou žádost pokud jde o její náležitosti ve smyslu § 45 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu. Je třeba doplnit, kde bude stanovena závazná forma tiskopisu.

K § 24

V textu ustanovení je třeba slova „řízení lze zahájit“ nahradit slovy „žádost lze podat též“, neboť nejde o zvláštní způsob zahájení řízení ale zvláštní formu podání žádosti ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu.

Z písm. a) je třeba vypustit slova „se souhlasem orgánu příslušného k řízení“, neboť není uvedeno, jakou formu by měl takový souhlas mít ani podle jakých kritérií by správní orgán rozhodoval o jeho udělení (jinak by bylo třeba to doplnit). V písm. b) je třeba doplnit, kde MPSV zveřejní tiskopis v elektronické podobě.

K § 25

Ustanovení je třeba jako nadbytečné vyloučit v kontextu s § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu.

K § 26

Ustanovení odst. 1 je třeba celkově zjednodušit a vypustit zmínky o místní příslušnosti (správní orgán musí být vždy místně příslušný) a zmínky o tom co je a co není správní řízení (to obecně plyne z § 9 a § 1 odst. 3 správního řádu), je možné to popsat v důvodové zprávě. Není třeba upravovat, že rozhoduje rada a zastupitelstvo, to vyplývá z obecního zřízení. Pokud bude rozhodovat krajská pobočka Úřadu práce, neměla by být součástí rozhodnutí ve správním řízení forma podpory, neboť pak by byl nerovný přístup k případné soudní ochraně ve vztahu k obci a ve vztahu k Úřadu práce (v jednom případě občanské soudní řízení a ve druhém správní soudnictví), v případě řízení vedeného obecním úřadem je součástí rozhodnutí jen výrok o tom, že osoba je nebo není v bytové nouzi a stejné to musí být i v případě Úřadu práce, jinak by to bylo neodůvodněně diskriminační.

To, co dělá na úrovni obce rada nebo zastupitelstvo, bude v případě státu provádět SFRB, a tomu nebrání, aby jednal na základě podkladů od Úřadu práce. V předposlední větě odst. 1 je třeba doplnit, o jakou obec jde, nestačí jen že jde o obec, která není přihlášena do systému (těch bude možná mnoho), ale tuto obec je třeba specifikovat ve vztahu k osobě, o které se bude rozhodovat, neboť jde o místní příslušnost pobočky jako správního orgánu a speciální úpravu k § 11 SŘ. Pobočky mají podle přílohy zákona č. 73/2011 Sb., správní obvody (o územních obvodech se mluví jen v názvu přílohy, ne v jejím textu a rubrica non est lex).

Do odst. 3 je třeba doplnit, že jde o obec přihlášenou do systému. Je třeba upřesnit, co znamená výraz „poskytnout“ z hlediska občanského zákoníku, který ho nezná a je v tomto a dalších případech asi dost nevhodný. Pokud by mělo jít o povinnost uzavřít nájemní smlouvu, mělo by se to výslovně stanovit. Výjimku z § 26 odst. 3 předpokládá i § 30. Výjimky by měl být na jednom místě.

Lhůtu v odst. 4 je třeba sjednotit s dobou platnosti rozhodnutí v odst. 5. Odst. 4 by se ale měl přesunout do § 28, kam věcně patří.

V odst. 5 je třeba upravit větu druhou, platnost rozhodnutí nelze prodlužovat po uplynutí doby platnosti, pak už lze jen vydat nové rozhodnutí. Jde však o to, jaký bude věcný rozdíl mezi řízením o prodloužení platnosti rozhodnutí a vydáním nového rozhodnutí, což v návrhu uvedeno není, pokud by v tom nebyl rozdíl, nemá smysl o prodlužování platnosti mluvit a vždy se vydá nové rozhodnutí.

V odst. 6 větě poslední je třeba slova „může být odňato“ nahradit slovy „se odejme“, neboť pokud osoba požádá o zrušení rozhodnutí, nemělo by se jí v tom bránit.

Odst. 7 se v kontextu s § 22 vztahuje i na obecní úřady, zaměstnanci obcí zařazení v obecních úřadech ale žádné služební průkazy nemají.

K § 27

V odst. 1 a v odst. 3 písm. a) slovo „osvědčit“ nahradit slovem „prokázat“.

Odst. 5 je třeba rozdělit na dva, neboť v případě zastavení řízení půjde o řízení o žádosti, kdežto v případě zrušení (nikoliv odnětí) rozhodnutí, že je osoba v bytové nouzi, půjde o řízení z moci úřední.

K § 28

Odst. 1 (ani jiných ustanoveních) nelze mluvit o „místně příslušné“ obci a je třeba je vypustit. Místní příslušnost mají orgány obce jako správní orgány, ne obec jako korporace.

V případě odst. 4 viz připomínka k obsahu rozhodnutí krajské pobočka v § 26 odst. 1, kde nemůže být forma podpory.

K § 29

Je třeba vycházet z toho, že jde obecně o smlouvu o nájmu bytu podle občanského zákoníku s určitými odchylkami, nikoliv zvláštní smluvní typ.

V odst. 1 nelze odkazovat na místně příslušnou obec, neboť jde v případě uzavření nájemní smlouvy o právní jednání vyloučené podle § 1 odst. 3 správního řádu z věcné působnosti správního řádu, nemůže jít tedy o žádnou místní příslušnost. Nedává smysl stanovit, že nájemcem je osoba, které je poskytnuta některá z forem podpory, neboť samo uzavření nájemní smlouvy je oním poskytnutím formy podpory, viz odst. 2 písm. a), takže jde o tautologii.

Poslední věta z odst. 1 by se měla vypustit, nemělo by jít povinně vždy o společný nájem. V případě odst. 1 a dalších je třeba vzít v úvahu případ, kdy předmětem smlouvy bude byt na základě smlouvy podle § 15 a 16 a tedy nepůjde o případ, kdy pronajímatel je vlastníkem pronajímané věci, což je podstatný znak nájemní smlouvy.

Odst. 3 je třeba vypustit pro nadbytečnost.

K § 30

V odst. 1 písm. b) je třeba upravit, že se vypovídá podle občanského zákoníku závazek a ne smlouva.

V odst. 2 je písm. e) zbytečné, veřejnoprávní úprava povinností pronajímatele jako vlastníka není dotčena. Jiná věc je postavení pronajímatele v případě smlouvy podle § 15 a 16 návrhu, čehož se týká odst. 3.

K § 31

Odst. 1 je zbytečný vzhledem k § 2255 odst. 2 a 2258 občanského zákoníku a je třeba ho vypustit.

V odst. 2 písm. e) jde o obecný problém nájemní smlouvy jako takové – proč má platit speciální úprava jen pro tyto případy? Dozor podle jiných předpisů se provádí i u jiných nájemních smluv.

K § 32

Z odst. 1 je třeba vypustit obecně závaznou vyhlášku obce, neboť jednak by obec regulovala jen sama sebe jako pronajímatele a jednak nelze stanovit, že vyhláška obce musí být v souladu s nařízením vlády jako podzákonným předpisem, což odporuje § 35 odst. 3 písm. a) obecního zřízení a nepočítá s tím ani čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy.

K § 33

Je třeba upravit důsledky, jaké bude pro smlouvu mít z hlediska občanského zákoníku porušení tohoto ustanovení. Dále je třeba posoudit důslednost rozsahu výluk vůči OZ, kdy se nevylučují některá obecná ustanovení, např. o prodlužování nájmu.

K § 34

Otázku ukončení platnosti smlouvy je třeba řešit i v kontextu se změnou vlastnického práva k předmětu nájmu ve vztahu k § 1107 občanského zákoníku, aby to nemělo negativní důsledky pro osobu v bytové nouzi. Je tedy třeba upravit důsledky změny vlastnictví.

Odst. 4 patří svým obsahem do § 26.

K § 35

Z odst. 2 je třeba vypustit slovo „stávajícího“, nejde o přechodné ustanovení, pokud by se mělo odkázat na bytový fond k určitému datu, např. účinnosti zákona, musel by se to výslovně stanovit.

K § 36

Z odst. 1 je třeba vypustit nadbytečnou větu druhou, v tomto případě se použijí obecná ustanovení obecního zřízení o přenesené působnosti.

V odst. 3 je třeba doplnit, kdo je druhou smluvní stranou smlouvy.

Odst. 4 je třeba vypustit, v této podobě je zcela nekonkrétní a není jasné, o jakou jde působnost.

V odst. 6 je třeba vypustit nadbytečnou první větu. Ve druhé větě chybí povinnost požadované údaje poskytnout. Poslední věta je zbytečná vzhledem k odst. 2.

K § 37

Nelze stanovit, že plánem je zjišťování. V odst. 2 je to navíc jinak. Třetí věta v odst. 1 nedává smysl, nelze odkazovat na postup podle věty první, kde žádný postup není.

K § 38

Je třeba doplnit, za jakých podmínek bude vznikat právní nárok podle odst. 2, neboť nařízení se má vztahovat jen k odst. 1. Nelze mluvit o nároku obecních a krajských úřadů, neboť non-subjekt nemůže mít nárok a stejně půjde o příjem rozpočtu obce nebo kraje.

K § 39

Z odst. 1 je třeba vypustit slova „přímo použitelnými“, když se v poznámce odkazuje na Smlouvu o fungování EU.

Do odst. 2 je třeba doplnit, za jakých podmínek bude mít obec nárok na vyrovnávací platbu.

K § 41

V odst. 5 slovo „neplní“ nahradit slovem „nesplní“.

K § 43

V odst. 1 písm. b) nelze definici vázat na to, co někdo nějak vyhodnotil, definici nelze spojovat s nějakým nahodilým faktickým postupem ale s objektivní skutečností, vyhodnocení je už akt aplikace práva, ne součást definice. Z odst. 1 a 2 vypustit slova „tohoto zákona“.

K § 44

Odst. 1 je nadbytečný, povinnost orgánu státní správy dát podnět ke kontrole není třeba ukládat zákonem, stačí interní akt řízení.

V odst. 2 není jasné, co má prakticky znamenat, že krajská pobočka může přehodnotit způsobnost prostoru pro bydlení, tzn. jakým způsobem (formou) to bude činit a jaké to bude mít právní důsledky. To je třeba doplnit.

Zánik nároku na příspěvek by se neměl vázat na nejednoznačnou skutečnost, jak to předpokládá odst. 3, ale na právní akt příslušného orgánu adresovaný tomu, kdo má nárok na příspěvek. Daná skutečnost může totiž vyjít najevo až s velkým časovým odstupem.

K § 46

V odst. 3 písm. e) je třeba doplnit doplňkové penzijní spoření podle zákona č. 427/2011 Sb.

K § 47

V odst. 1 chybí alternativa, kdy osoba majetek má, lze ho využít ke zvýšení příjmu ale ona to nečiní.

K § 48

Je třeba diferencovat o jaké nároky a pohledávky jde, zda soukromoprávní nebo veřejnoprávní, v případě těch soukromoprávních nelze stavět vedle sebe nárok a pohledávku. V případě

soukromoprávních titulů by mělo jít o pohledávky, v tomto kontextu by se měl upravit odst. 2. Z odst. 2 písm. b) je třeba vypustit závorku.

Odst. 5 větu první je třeba upravit tak, že se zamítá žádost, ne nárok.

K § 49

Z odst. 1, 2 a 4 je třeba vypustit dovětky, podle nichž jsou náklady stanoveny zákonem.

K § 54

V úvodu odst. 5 je třeba odstranit tautologii.

K § 56

Zmínky o místní příslušnosti jsou zbytečné, správní orgán musí být vždy místně příslušný. Je opět zbytečné stanovit, jak se zahajuje řízení o žádosti, když to obecně stanoví § 44 správního řádu. V kontextu s obecnou úpravou v § 45 odst. 2 a § 37 odst. 3 správního řádu je ale třeba stanovit případné specifické náležitosti žádosti a doplnit, kde bude stanovena závazná forma tiskopisu.

V odst. 2 je třeba mluvit o žádosti jako v odst. 1. Druhou větu je třeba vypustit, pokud tím písemným úkonem má být oznámení o zahájení řízení podle § 46 správního řádu, pokud by tím úkonem mělo být něco jiného, je třeba stanovit, o jaký úkon půjde, např. rozhodnutí jako první úkon v řízení.

V odst. 3 je třeba doplnit, kde bude stanovena závazná forma tiskopisu.

V odst. 4 nelze stanovit, že řízení se nevede, jestliže krajská pobočka Úřadu práce rozhodne, neboť pokud už je rozhodnuto, nelze zpětně konstatovat, že se řízení nevede, zejména bylo-li na základě žádosti. Je samozřejmě možné zjednodušit průběh řízení v případě, kdy bude zjevné, že jde o rozhodnutí ve prospěch účastníka, např. vydáním rozhodnutí jako prvního úkonu v řízení, pokud by šlo o řízení z moci úřední.

K § 57

Ministerstvo lze vypustit, pokud je jen odvolacím orgánem, což obecně plyne ze zákona č. 73/2011 Sb.

K § 59

Ustanovení nepatří mezi ustanovení o řízení, obsahuje hmotněprávní úpravu.

K § 60

Z odst. 3 je třeba vypustit slova „o rozhodování“.

K § 62

Ustanovení je nadbytečné vzhledem k § 79 odst. 2 správního řádu.

K § 63

V odst. 1 písm. h) slova „prokazující zdravotní stav“ nahradit slovy „o zdravotním stavu“.

K § 65

Slova „Písemné rozhodnutí se“ nahradit slovy „Rozhodnutí se“.

K § 66

V odst. 1 slova „nevyhotovuje rozhodnutí“ nahradit slovy „rozhodnutí písemně nevyhotovuje“.

V odst. 2 slovo „razítkem“ nahradit slovy „otiskem razítka“ a slovo „úřadu“ nahradit slovy „krajské pobočky Úřadu práce“.

V odst. 3 slovo „postupu“ nahradit slovem „oznámení“.

K § 67

Odst. 1 vypustit jako nadbytečný s odkazem na § 5 odst. 2 zákona č. 73/2011 Sb.

K § 68

V návaznosti na úpravu v odst. 2 poslední věta bude třeba doplnit § 9 odst. 2 písm. a) o.s.ř., který s tím typem dávky zatím nepočítá.

K § 69

V odst. 2 a 3 je třeba před slovo „neprávem“ vložit slova „který byl“.

K § 70

V odst. 1 slovo „osvědčit“ nahradit slovem „prokázat“.

V odst. 4 poslední větě slova „mít nárok na“ nahradit slovy „podat žádost o“.

V odst. 5 je třeba upřesnit porušení jakých povinností se bude postihovat pořádkovou pokutou, odkaz na „výše uvedené povinnosti“ je nejasný. V případě odst. 3 jde o oznamovací povinnost hmotněprávní povahy, kdy nemůže jít o pořádkovou pokutu ale o přestupek fyzické osoby. V ostatních případech se zdá pořádková pokuta zbytečně přísná, neboť dostatečnou „sankcí“ bude nepřiznání nebo odejmutí příspěvku, pokud osoba povinnost součinnosti nesplní.

K § 71

Slovo „další“ vypustit, orgán není osoba. V případě obcí a krajů je zbytečné výslovně zmiňovat i jejich orgány.

K § 72

Slova „mají oprávnění“ nahradit slovem „mohou“, nejde o subjektivní právo ale pravomoc.

K § 73

Ustanovení nepamatuje na zaměstnance vykonávající státní službu, když mluví jen o výkonu práce. Rozhodování o příspěvku je přitom státní správa a tedy výkon služby.

K § 74

Odst. 1 je třeba upravit tak, že údaje poskytují orgány jako takové nikoliv jednotlivé fyzické osoby v nich působící.

Odst. 5 vypustit jako nadbytečný, protože z ničeho neplyne, že by to tak nešlo, navíc je třeba vzít v úvahu i § 17 zákona č. 300/2008 Sb. a povinnost orgánů veřejné moci komunikovat mezi sebou datovými schránkami.

K § 75

Pokud se má ustanovení týkat využívání údajů při výkonu působnosti podle tohoto zákona a nejen podle části třetí, nepatří do části třetí ale do společných ustanovení. Pokud se má týkat jen výkonu působnosti podle části třetí tohoto zákona, je třeba to doplnit.

K § 80

Vypustit slovo „příslušné“.

K § 81

Odst. 4 sem nepatří, nejde v § 81 o obecnou úpravu vstupu do obydlí, ale jen o úpravu vstupu při výkonu působnosti podle části třetí, úprava v § 26 odst. 7 se týká něčeho jiného a je dostatečná.

K § 83

Posuzování neodůvodnitelné zátěže by se mělo týkat i rozhodování o uznání bytové nouze nejen příspěvku na bydlení.

V odst. 2 písm. c) je asi chybný odkaz na poznámku č. 18, ve které je Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES, tedy ne přímo použitelný předpis. V odst. 2 písm. c) by mělo jít o stejný okruh osob jako v § 20 písm. b) nebo § 40 písm. b).

Z úvodní části odst. 3 vypustit slova „příspěvku na bydlení“.

V odst. 6 je třeba upřesnit, co jsou vazby na osoby blízké.

V odst. 8 slova „úřady, orgány sociálního zabezpečení“ nahradit slovy „orgány“.

JUDr. Josef V e d r a l, Ph.D.
předseda komise